

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 103/2013
02.10.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Г., због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 635/12 од 27.08.2013. године, поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Београду Кж1 441/13 од 18.03.2013. године, у седници већа одржаној дана 02. октобра 2013. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужица Ктз 635/12 од 27.08.2013. године, као основан, и утврђује да су правноснажним решењем Апелационог суда у Београду Кж1 441/13 од 18.03.2013. године у корист окривљеног П.Г. учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. и из чл. 368. став 2. ЗКП у вези са одредбама члана 390. став 1. у вези са чл. 349. тачка 2. и чл. 221. тачка 6. те чл. 61. став 2. и 64. став 1. Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10).

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К 492/12 од 23.11.2012. године, окр. П.Г. је на основу одредбе члана 355. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је учинио кривично дело давање лажног исказа из члана 335. став 1. КЗ, по оптужном предлогу оштећеног као тужиоца Г.М.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж1 441/13 од 18.03.2013. године, поводом жалбе пуномоћника оштећеног као тужиоца а по службеној дужности, укинута је пресуда Основног суда у Шапцу К 492/12 од 23.11.2012. године, а оптужни предлог оштећеног као тужиоца, поднет преко пуномоћника, одбачен је на основу одредбе члана 390. став 1. у вези са чланом 349. тачка 2. ЗКП.

Против решења Апелационог суда у Београду Кж1 441/13 од 18.03.2013. године, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз 635/12 од 27.08.2013. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. и став 2. ЗКП у вези са чланом 390. став 1. у вези са чланом 349. тачка 2. и чланом 221. тачка 6. те чланом 61. став 2. и чланом 64. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан, те да је побијаним решењем повређен закон у корист окривљеног П.Г.

Како је дана 01.10.2013. године почео да се примењује нови Законик о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...32/13), то је Врховни касациони

суд одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП у одсуству Републичког јавног тужиоца и окривљеног П.Г., налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке.

Имајући у виду одредбе члана 604. сада важећег Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...32/13), којима је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 58/04 ...76/10), то је Врховни касациони суд у смислу цитиране законске одредбе испитао законитост побијаног решења према Законнику о кривичном поступку који је важио у време доношења решења.

Након разматрања списка предмета, те побијаног решења против ког је захтев поднет, а по оцени навода и предлога у захтеву овај суд је нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости истиче да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11 и члана 368. став 2. ЗКП („Сл. гласник РС“, 58/04 ....76/10), обзиром да у побијаном решењу није изнео јасне и аргументоване разлоге за свој став о одбачају оптужног предлога оштећеног као тужиоца, против окривљеног П.Г., због кривичног дела давања лажног исказа из члана 335. став 1. КЗ.

Апелациони суд у Београду је решењем Кж1 441/13 од 18.03.2013. године одбацио оптужни предлог оштећеног као тужиоца, поднет против окривљеног П.Г., због кривичног дела из члана 335. став 1. КЗ, и то на основу одредбе члана 390. став 1. у вези са чланом 349. тачка 2. ЗКП.

Образлажући своју одлуку, Апелациони суд у Београду је у побијаном решењу навео да кривично дело давање лажног исказа припада групи кривичних дела чији је заштитни објекат правосуђе, те да је једини овлашћени тужилац за гоњење ових кривичних дела јавни тужилац, а не и оштећени, при чему за овакав свој став – да неко лице не може бити оштећено извршењем овог кривичног дела, није изнео ниједан разлог, на који начин је учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и члана 368. став 2. ЗКП („Сл. гласник РС“, 58/04 ....76/10).

Није спорно да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, правилно утврдио групни заштитни објект за кривично дело давања лажног исказа из члана 335. КЗ, закључујући да припада групи кривичних дела против правосуђа.

Међутим, приликом одређивања појма оштећеног, није имао у виду и индивидуални заштитни објект за ово кривично дело, а то су лична и имовинска права физичких лица која су вршењем кривичног дела повређена или угрожена, те је стога првостепени суд повредио закон по питању да ли постоји овлашћени тужилац, обзиром да оштећени има правни интерес за вођење кривичног поступка против окривљеног.

Наиме, одредбом члана 221. тачка 6. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/04 ...76/10), који се примењивао у време доношења побијаног решења, прописано је да је оштећено лице чије је какво лично или имовинско право кривичним делом повређено или угрожено.

Из списка предмета утврђује се да је оптужним предлогом оштећеног као тужиоца окривљеном П.Г. стављено на терет да је дао лажан исказ у парници за накнаду штете по тужби оштећеног као тужиоца Г.М. за накнаду штете, у ком поступку је кључни доказ требало да буде управо исказ окривљеног П.Г., који је

сведочио противно наводима тужбе оштећеног као тужиоца, а на основу ког исказа је донета пресуда којом је тужбени захтев оштећеног као тужиоца одбијен.

Обзиром на наводе оптужног предлога, очигледно је да је оштећени Г.М. у смислу одредбе члана 221. став 6. ЗКП, представљао лице чије је какво лично или имовинско право кривичним делом повређено или угрожено, те је самим тим представљао овлашћено лице за подношење кривичне пријаве надлежном јавном тужиоцу за кривично дело давање лажног исказа против окривљеног, што је и учинио. Како је јавни тужилац одбацио кривичну пријаву и о томе обавестио оштећеног, то је оштећени имао право и да у смислу одредбе члана 61. став 2. ЗКП предузме кривично гоњење против окривљеног и да остварује своја права у складу са одредбом члана 64. ЗКП, којима је прописано да оштећени као тужилац има иста права као и јавни тужилац, осим оних која му припадају као државном органу, дакле, имао је право да предузме – настави гоњење против окривљеног у року од 8 дана од дана пријема обавештења о одбачају кривичне пријаве против окривљеног.

Стога је, по оцени овога суда, неприхватљив став изнет у решењу Апелационог суда у Београду Кж1 441/13 од 18.03.2013. године – да право на кривично гоњење за ово кривично дело ексклузивно припада јавном тужиоцу, а не и оштећеном као тужиоцу, те да је поступак против окривљеног вођен без захтева овлашћеног тужиоца, и да стога треба одбацити оптужни предлог оштећеног као тужиоца на основу одредбе члана 390. став 1. у вези са чланом 349. тачка 2. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, у побијаном решењу погрешно применио одредбе члана 390. став 1. у вези са чланом 349. тачка 2. ЗКП, као и одредбе члана 221. тачка 6. у вези са чланом 61. став 2. и 64. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), којима је прописано која лица имају статус оштећеног, као и овлашћења оштећеног приликом заступања оптужбе.

Погрешна примена напред наведених одредаба је, надаље довела до битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП, јер је њихова погрешна примена била од утицаја на законито и правилно доношење одлуке у другостепеном поступку, што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца.

Стога је овај суд оценио основаним наводе захтева за заштиту законитости да су побијаним правноснажним решењем учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, члана 368. став 2. ЗКП, а у вези са члановима 390. став 1, 349. тачка 2, и 221. тачка 6. у вези са чланом 61. став 2. и 64. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/04 ...76/10) и утврдио да је побијаним решењем повређен закон у корист окривљеног П.Г.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 21. став 5. у вези са чланом 492. став 1. тачка 3. и чланом 493. ЗКП („Сл. гласник РС“, 72/11...32/13), донета је одлука као у изреци.

**Записничар – саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**